

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROOKS, MAX

Insula / Max Brooks ; trad. din lb. engleză: Laura Nureldin. - București :
Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-595-4
I. Nureldin, Laura (trad.)
821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MINECRAFT. THE ISLAND

Copyright © 2025 Mojang AB. All Rights Reserved. Minecraft, the Minecraft logo, the Mojang Studios logo and the Creeper logo are trademarks of the Microsoft group of companies.

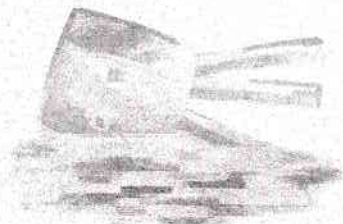
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Worlds, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

MINECRAFT INSULA

MAX BROOKS

*Traducere din limba engleză de
Laura Nureldin*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

NU RENUNȚĂ NICIODATĂ

„Mă înec!”

Mă trezesc sub apă, sub apă adâncă, iar acesta este primul meu gând conștient. Frig. Întuneric. Unde e suprafața? Lovesc cu picioarele în toate direcțiile, încercând să-mi găsesc calea în sus. Mă sucesc și mă-nvârtesc și, în cele din urmă, o văd: o lumină. Slabă, palidă și îndepărtată.

Instinctiv, țâșnesc spre ea și observ rapid că apa din jurul meu devine tot mai strălucitoare. Acea trebuie să fie suprafața, soarele.

Dar cum se poate ca soarele să fie... pătrat? Probabil că am vedenii. Poate că apa îmi joacă feste.

„Cui îi pasă! Cât aer mai am? Măcar să ajung la el. Trebuie să înot!”

Plămâni mi se umflă, mici bule mi se ridică de pe buze, întrecându-se cu mine spre acea lumină îndepărtată. Lovesc apa cu picioarele și cu degetele transformate în gheare, ca un animal în cușcă. Acum pot vedea un plafon alcătuit din mici valuri care se apropie tot mai mult cu fiecare mișcare. Se apropie, dar tot îndepărtat este. Corpul mă doare și plămâni îmi ard.

„Înoată! ÎNOATĂ!”

ZBANG!

Corpul mi se zvârcolește din pricina unei dureri ascuțite care mă străpunge din degetele de la picioare până-n ochi. Gura mi se deschide într-un țipăt gătit. Întind mâna spre acea lumină, încercând să mă agăț de o gură de aer, de viață.

Explodez în aerul răcoros, curat. Tușesc. Mă sufoc. Horcăi. Râd.

Respir.

Preț de-o clipă, savurez experiența, închizând ochii și lăsând soarele să-mi încălzească fața. Dar, când deschid ochii, nu pot să cred ce văd. Soarele chiar este pătrat! Clipesc, strângând tare din pleoape. Și norii? În locul roto-coalelor pufoase, ca de vată, deasupra mea plutesc leneș niște obiecte subțiri și dreptunghiulare.

„Încă ai vedenii”, îmi spun. „Te-ai lovit la cap când ai căzut din barcă și acum ești puțin amețit.”

Dar chiar am căzut dintr-o barcă? Nu pot să-mi aduc aminte. De fapt, nu pot să-mi aduc aminte nimic; nici cum am ajuns aici, nici măcar unde este „aici”.

— Ajutor! strig eu, scrutând orizontul în căutarea unui vapor, a unui avion, a unui colț de pământ chiar. Vă rog! Cineva! Oricine! AJUTOR!

Nu primesc drept răspuns decât liniștea. Nu văd decât apa și cerul.

Sunt singur.

Aproape.

La câțiva centimetri de fața mea, ceva se ițește din apă cu un pleoscăit – apuc să zăresc niște tentacule și un cap gros, colorat în negru și cenușiu.

Țip și dau din picioare să mă îndepărtez cu spatele. Arată ca o sepie, dar pătrată ca toate celelalte lucruri din locul ăsta ciudat. Tentaculele se întorc spre mine, larg deschise. Mă uit direct într-o gură roșie, căscată și mărginită de dinți albi și ascuțiți.

— Pleacă de-aici! strig.

Gura îmi este uscată și inima îmi bubuie. Dau stângaci din mâini și din picioare, ca să mă îndepărtez de creatură. Nu e nevoie. Chiar în acea clipă, tentaculele se închid, propulsând sepiea în direcția opusă.

Plutesc acolo, înghețat, călcând apa câteva secunde, până când animalul dispăre în adânc. Atunci scot un sunet gutural, menit să mă elibereze de tensiune:

— Îhhh.

Inspir adânc iar și iar, de mai multe ori. În cele din urmă, inima mi se liniștește, mâinile și picioarele nu-mi mai tresar și, pentru prima oară de când m-am trezit, creierul îmi funcționează.

— OK, spun cu voce tare. Ești în largul unui lac sau ocean sau ceva. Nimeni nu vine să te salveze, iar tu nu poți să calci apa la nesfârșit.

Încet, mă răsucesc la 360 de grade, sperând să zăresc vreun țărșm pe care l-am ratat mai devreme. Nimic. Disperat, mai verific o dată cerul. Niciun avion, nici măcar vreo

urmă albă. Pe care cer nu există urmele alea? Pe unul cu un soare pătrat și cu nori dreptunghiulari.

Norii.

Observ că se mișcă toți încet într-o direcție, cea opusă soarelui care răsare. Spre vest.

— E bine și într-acolo, spun, apoi mai oftez o dată din rărunchi și încep să înot încet spre vest.

Nu mă pot baza pe cine știe ce, dar mă gândesc că vântul s-ar putea să mă ajute puțin sau, măcar, n-o să mă încetinească. Și, dacă aș încerca să avansez spre nord sau spre sud, briza m-ar putea împinge încet pe o traiectorie curbă, așa încât aș ajunge să înot în cerc. Nu știu dacă e chiar așa, nici mai târziu nu aflu. Adică, pe bune, abia m-am trezit, probabil cu o leziune craniană gravă, pe fundul unui ocean, și încerc din rășputeri să nu sfârșesc tot acolo.

„Mergi mai departe”, îmi spun. „Concentrează-te pe ce urmează.” Încep să remarc cât de ciudat „înot”; nu e succesiunea *mișcare de braț, pauză, mișcare de braț*, ci senzația că alunec pe apă, iar membrele nu-mi folosesc la mare lucru.

„Leziune craniană”, îmi spun, încercând să nu-mi fac multe gânduri despre cât de gravă ar putea fi acea leziune.

Lucrul bun pe care îl observ este că nu par să obosească. Înotul n-ar trebui să te epuizeze? Mușchii nu încep să te usture și nu cedează la un moment dat? „Adrenalina”, îmi zic, și încerc să nu mă gândesc că acel rezervor de urgență se poate goli.

Dar o s-o facă. Mai devreme sau mai târziu, o să pierd din energie, o să fac crampe, o să trec de la înot la călcatul apei, apoi de la călcatul apei la plută. Sigur, o să încerc să

mă odihnesc, să mă ridic pe valuri și să mă las odată cu ele ca să-mi păstrez energia, dar cât timp aș putea face asta? Cât de mult timp ar trece până când apa rece mi-ar veni, în cele din urmă, de hac? Cât timp ar trece până când, cu dinții clănțănindu-mi, cu corpul scuturat de frisoane, m-aș scufunda în cele din urmă înapoi, în întuneric?

— Încă nu! izbucnesc. Încă nu renunț!

Faptul că strig asta în gura mare e suficient ca să mă învioreze.

— Concentrează-te! Dă-i înaintele!

Și asta fac. Continui să înot din rășputeri. În același timp, mă străduiesc să fiu superconștient de împrejurimi. Sper să zăresc catargul unei nave sau umbra unui elicopter, dar, cel puțin, asta mi-ar distra atenția de la situația în care mă aflu!

Observ că apa este liniștită și asta îmi dă un motiv să mă simt ceva mai bine. Niciun val înseamnă niciun pic de rezistență, ceea ce înseamnă că pot înota până departe, corect? De asemenea, observ că apa este dulce, nu sărată, ceea ce înseamnă că sunt într-un lac și nu într-un ocean, iar lacurile sunt mai mici decât oceanele. OK, un lac mare este la fel de periculos ca un ocean, dar, pe bune, ai vreo problemă cu faptul că încerc să văd partea bună a lucrurilor?

De asemenea, remarc faptul că pot să văd fundul apei. E adâncă – nu mă înțelege greșit, poți să scufunzi în ea o clădire de birouri măricică și să nu-i mai vezi acoperișul – dar nu e fără fund, așa cum se presupune că este oceanul. De asemenea, văd că fundul apei nu este neted. Sunt o grămadă de mici văi și dealuri.

Chiar atunci observ că, în dreapta mea, unul dintre dealuri s-a înălțat atât de mult, încât vârful i-a dispărut dincolo de orizont. Oare străpunge suprafața? Mă întorc spre nord, nord-vest, cred, și înot în linie dreaptă spre deal.

Și, cât ai zice pește, dealul se transformă într-un munte subacvatic. Câteva clipe mai târziu, am impresia că-i văd vârful înălțându-se deasupra apei.

„Ăla trebuie să fie pământ”, îmi spun, încercând să nu-mi fac mari speranțe. „Ar putea fi un miraj, totuși, un efect al luminii, ceață, sau...”

Atunci văd copacul. Cel puțin, mi se pare că este un copac, pentru că, de la distanța aia, nu reușesc să disting decât o formă colțuroasă, verde-închis, cocoțată pe o linie maro-închis.

Încântarea mă propulsează înainte ca pe o torpilă. Privind drept înainte, curând văd alți copaci presărați pe o plajă bej. Apoi, dintr-odată, coama verde-maronie a unui deal.

— Pământ! strig. PĂMĂĂĂNT!

Am reușit! Pământ uscat! Câteva mișcări de braț și sunt acolo. Un val de ușurare totală mă cuprinde... și, exact la fel ca un val adevărat, se retrage.

Apuc să mă bucur doar o clipă, înainte ca insula să mi se înfățișeze cu totul. Când ajung la țärm, sunt la fel de nedumerit ca atunci când m-am trezit.

Insula este pătrată. Sau, mai degrabă, este făcută din pătrate. Totul: nisip, țărână, pietre, până și chestiile alea pe care le-am crezut copaci inițial. Totul este o combinație de cuburi.

— OK, îmi spun, refuzând să-mi cred ochilor. Am nevoie de câteva clipe, atât, de câteva clipe.

Stând în picioare în apa până la brâu, respir și clipeșc, așteptând să mi se limpezească ochii. Sunt sigur că, din moment în moment, toate acele unghiuri drepte rigide se vor transforma în normalitate lină și curbată.

Nu se întâmplă așa.

— Trebuie să fie leziunea craniană, spun eu, înaintând spre țärm. Nicio problemă. Doar ai grijă să nu sângerizi prea tare și...

Instinctiv, mâna mi se îndreaptă spre presupusa rană și, când îmi ajunge în dreptul feței, inspir scurt.

— Ce...?

La capătul brațului meu dreptunghiular este un cub cărnos, un cub care nu se deschide, oricât m-aș strădui.

— Unde mi-e mâna? strig eu, cu vocea tot mai ascuțită din cauza panicii.

Capul îmi plutește, gâtulejul mi se strânge, iar eu mă uit în jos, temător, să mă văd cum arăt în rest.

Labele picioarelor în formă de cărămidă, picioare dreptunghiulare, trunchi ca o cutie de pantofi, toate acoperite de haine desenate peste ele.

— Ce mi se întâmplă? întreb eu plaja goală. Asta nu e real! strig, alergând înainte și înapoi și încercând să-mi sfășii hainele desenate de pe corp.

Hiperventilând, mă reped înapoi la apă, dorindu-mi cu disperare să-mi văd reflexia liniștitoare. Nu mă întâmpină nimic acolo.

— Unde sunt? strig eu la marea sclipitoare. Ce fel de loc e ăsta?

Mă gândesc la apă, la felul în care m-am trezit... dar oare chiar m-am trezit?

— Asta este un vis! spun, și ușurarea îmi învinge panica din voce când mă agăț de singurul lucru care-mi vine în minte. Sigur că da! zic și, preț de-o clipă, aproape că reușesc să mă adun. E doar un vis nebunesc și, de îndată ce o să te trezești și...

Și ce? Încerc să-mi închipui cum mă trezesc la mine acasă, în viața mea, dar totul a dispărut. Îmi amintesc lumea, lumea reală alcătuită din forme line, rotunde, din oameni și case și mașini și vieți. Doar că nu-mi pot aminti de mine în acea lume.

Câmpul vizual mi se îngustează când un pumn invizibil mi se strânge în jurul plămânilor.

— Cine sunt?

Tensiunea îmi pulsează în venele de la gât. Îmi simt pielea feței, rădăcinile dinților. Amețit, cu o senzație de greață, mă împleticesc de-a-ndăratelea spre poalele dealului. Cum mă cheamă? Cum arăt? Sunt bătrân? Sunt tânăr?

Când mă uit în jos, la corpul meu, nu reușesc să-mi dau seama de nimic. Sunt bărbat sau femeie? Sunt om, măcar?

— Ce sunt?

Firul a pocnit. Mintea mi s-a năruit.

Unde? Cine? Ce? Și acum, întrebarea finală.

— De ce?! urlu la soarele strălucitor. De ce nu reușesc să-mi aduc aminte? De ce sunt altfel? De ce sunt aici? De ce mi se întâmplă toate astea? DE CEEE?

Singurul răspuns este liniștea. Nicio pasăre, niciun val, nici măcar foșnetul vântului prin tentativele alea

ascuțite de copaci. Nimic, doar o liniște pură care parcă mă pedepsește.

Și apoi...

GRRRP.

Sunetul este așa de slab, încât parcă nici nu-l aud.

GRRRP.

De data asta îl aud cu siguranță, ba chiar îl și simt.

Vine din interiorul meu. Îmi ghiorăie burta.

„Mi-e foame.”

Asta e tot ce-mi trebuia ca să opresc spirala care mă ducea în hău. Ceva de făcut, ceva simplu și clar pe care să mă concentrez și, în afară de respirație, nu există nimic mai clar sau mai simplu decât mâncatul.

GRRRP, îmi ghiorăie stomacul ca și cum ar zice „aștept”.

Scutur tare din cap, încercând să-mi readuc sângele în obraji și îmi privesc corpul ca să văd dacă am ceva de mâncare. Am fost așa de șocat mai devreme când m-am văzut pentru prima oară, încât e posibil să-mi fi scăpat ceva. Poate că am un telefon rezistent la apă sau chiar un portofel cu un act de identitate.

N-am nici una, nici alta; nici măcar buzunare. Totuși, găsesc ceva: o centură subțire, desenată cu aceeași culoare ca și pantalonii – încă un motiv pentru care am ratat-o prima oară – cu patru săculeți plăți de-o parte și de alta. Fiecare săculeț este gol, dar, în timp ce mă uit în ei, îmi dau seama dintr-odată că simt o apăsare ușoară pe spate.

Îi spun „rucsac”, dar nu are curele, cârlige sau altceva care să-l țină în loc. Pur și simplu este lipit acolo și, la fel ca și cureaua și hainele mele desenate, nu pot să-l dau jos. Pot doar să mă întind după el și să-l trag în față.